

và đặc biệt là xem những hậu duệ biến chất của chủ nghĩa tự do cũ ở Mỹ và Anh đã sập bẫy các khái niệm Marxist đến mức độ nào. Bất kỳ ai bị ép phải lắng nghe những cuộc trò chuyện phiếm trong các phòng khách hay các cuộc họp chính trị – nơi chủ nghĩa xã hội không phải là giáo điều chính thức – đều luôn ngạc nhiên khi thấy những "ý tưởng sai lầm nhưng rõ ràng" của chủ nghĩa Marx đã tiến xa như thế nào và đã trở thành tài sản chung ra sao. ("Việt Nam ư? Chẳng qua đó chỉ là Phố Wall muốn kiếm lời từ những đồng lúa mà thôi!

Điểm thứ nhất đã được thực hiện bởi một số quốc gia mang tính "tư sản" cao như Tiệp Khắc, Estonia, Latvia và România trong khoảng thời gian giữa hai cuộc thế chiến và bởi Ý sau Thế chiến II. (Hungary, Tây Ban Nha và Ba Lan đã thực thi những cuộc cải cách điền địa nhỏ lẻ.) Dẫu vậy, phải thừa nhận rằng trong thế giới tự do, việc tịch thu và phân chia lại đất nông nghiệp đã được ban hành nhằm mang lại lợi ích cho tầng lớp nông dân chứ không phải cho nhà nước. (Những cuộc cải cách điền địa triệt để nhất trước Thế chiến I đã được thực hiện bởi Đế quốc Nga – vào thế kỷ XIX, gắn liền với việc giải phóng nông nô và năm mươi năm sau đó dưới thời Stolypin.) Tuy nhiên, các cuộc cải cách điền địa cấu thành một sự can thiệp sâu rộng và mang tính hợp pháp đáng nghi ngờ vào phạm vi tư hữu tài sản.

Điểm thứ hai đã trở thành quy tắc ở đại đa số các quốc gia phương Tây. Từ góc độ của các chính phủ, nó mang lại nguồn thu ít đến ngạc nhiên: Công thức "vắt cặn người giàu" (*soaking the rich*) chủ yếu phục vụ cho việc thỏa mãn lòng đố kỵ của quần chúng. Tuy nhiên, đôi khi cũng có một lý do khác cho thuế lũy tiến: nỗi sợ hãi bản năng của nhà nước đối với những cá nhân giàu có và, do đó, độc lập.

Điểm thứ ba được thực hành ở phương Tây dưới một hình thức khác. Ở một số quốc gia, thuế thừa kế đã đạt đến mức độ mang tính tịch thu tài sản. Kết quả là, tài sản thường được tích lũy theo cách có thể dễ dàng chuyển giao một cách vô hình hoặc buôn lậu ra nước ngoài. Người triệu phú qua đời trong một phòng khách sạn với ba bộ âu phục trong tủ quần áo sau khi đã dần dần cho đi tất cả mọi thứ là một biểu tượng của thời đại chúng ta. (Ở đây một lần nữa, "tên chúa đất quý tộc phát xít phản động độc ác" – kẻ không thể tẩu tán tài sản của mình – phải chịu hình phạt nặng nề nhất.)

Điểm thứ tư chỉ mang tính lý thuyết ở thế giới tự do, nhưng nó lại được thực hành một cách sục sôi hơn nhiều ở phía đông Bức rềm Sắt.